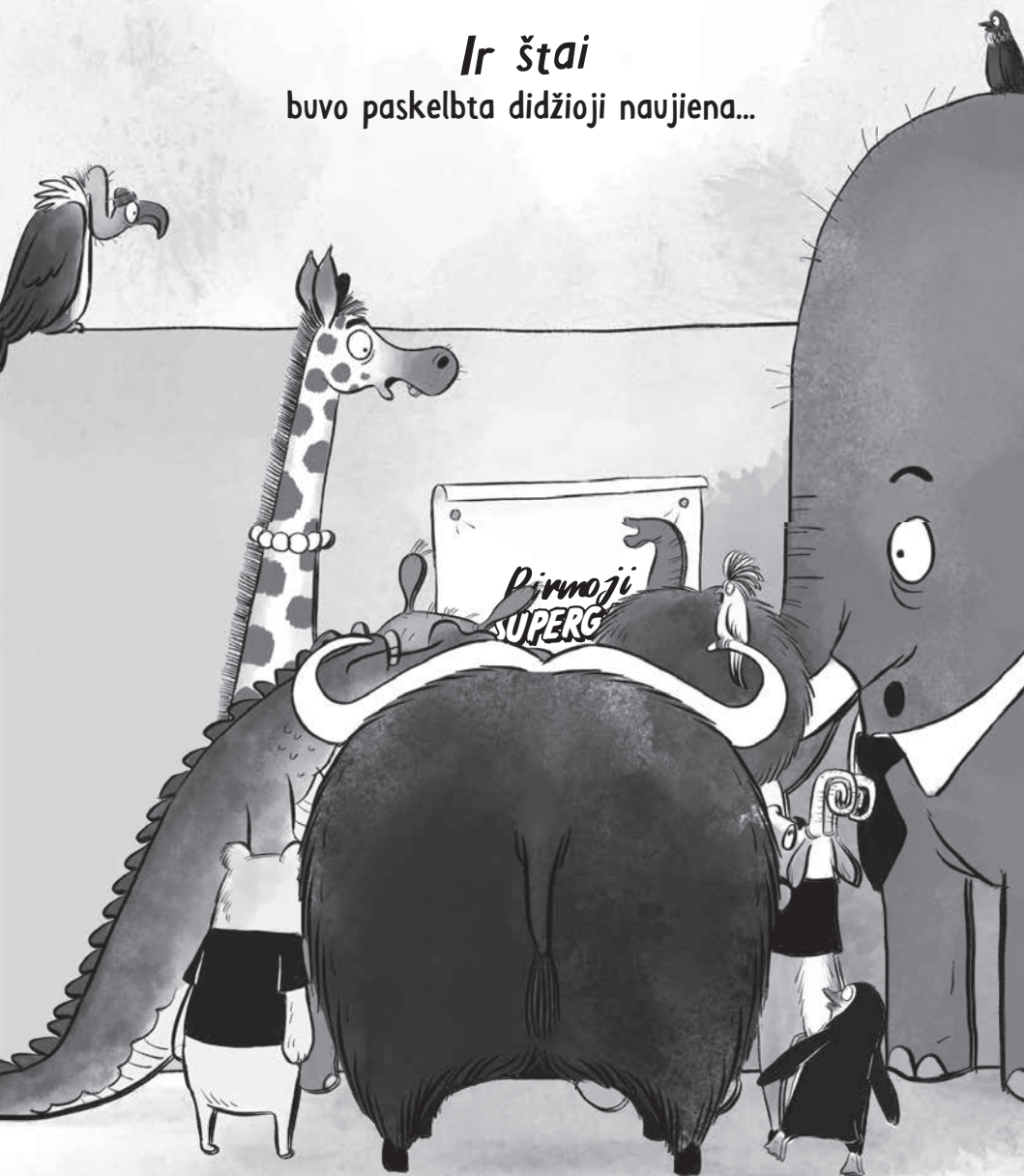

Ir štai
buvo paskelbta didžioji naujiena...

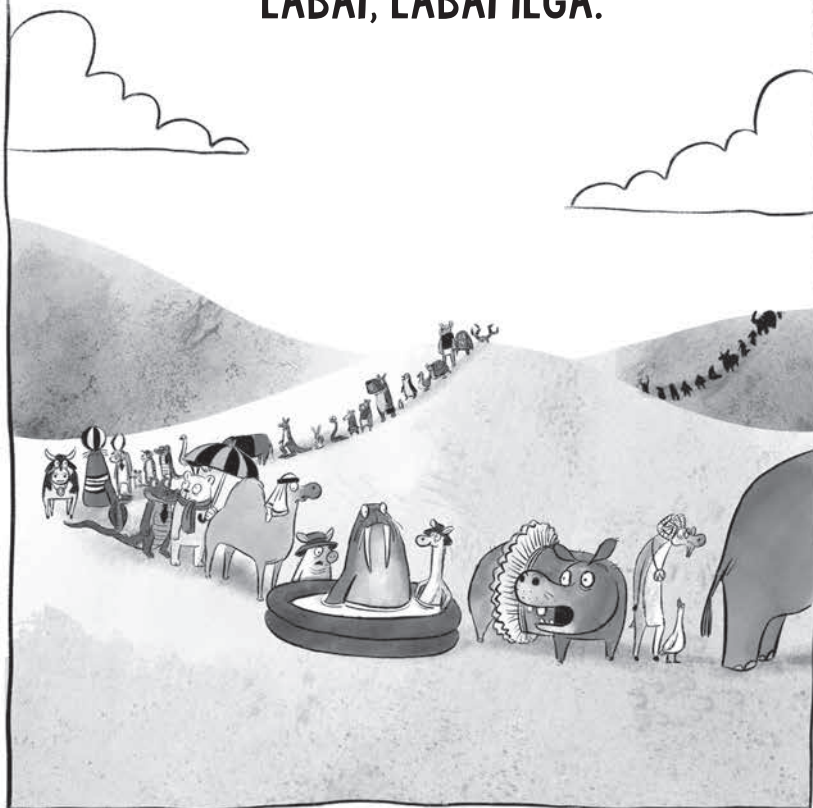

Eilė buvo ILGA. Labai ilga.

LABAI, LABAI ILGA.

Tokio **neapsakomo** ilgio, kad gale
stovėję zebros, lemūras ir pingvinė net
neįžlibino, kur ji prasideda.

Jų akys nė eilės
VIDURIO nesiekė.

Tiesą sakant, jie matė vienintelį dalyką – BUIVOLO

UŽPAKALĮ.

Tiesiai priešais savo nosį!

Įdomu, kokias
SUPERGALIAS
gausime?

ŠAAAAA!

NEGIRDĖSIU,
kai mane pakvies.

Nekreipk ī jī dēmesio,
jis **Visada**
prastai nusiteikēs.

Mano vardas **Baris**.
O čia **ZEBAS**.

O aš **Margarinē.**

Margarinē?

Gal Margarita?

Ne. **Margarinē.**

Tu **MAR-GA-RITA.**
Kas taip vadinasi –
MARGARINĒĒĒ?!

Aš.

Nepasakok
pasaky. Tai
NE vardas.

Bet toks **MANO** vardas.
Kaip mamos.

Ją vadino

**Margarita Ant
Skrebučio.**

Tavo mama...
Margarita Ant Skrebučio?

AHA.

Tu ką tik pasakei
„KA KA.“

O NE!

Hm... o maņ visai
PATINKA tavo vardas,
Margarine.

Mūsų vardai yra tokie,
kokie yra, todėl
NESIJUOKIME
iš jų, gerai?

